

[Socialministeren.]

Række, og jeg hævdede ogsaa over for Krigsinvalidforeningen, at i Virkeligheden var man for langt ude, naar man skrev i Henvendelsen til Folketingsudvalget:

„Vi formener, at en Læge, der selv har gennemlevet Krigen, har bedre Forudsætninger for en retfærdig Bedømmelse af alle Krigens Forhold end en Læge, der personlig intet kender til Krigen og saaledes kun paa Grundlag af Bogvidenskab skal danne sig et Skøn.“
Fordi en Kirurg ikke har deltaget i Krigen, er han virkelig ikke indskrænket til Bogvidenskab, naar han har staaet og repareret de sørgelige Rester af Menneskelegemer fra Morgen til Aften i en Menneskealder. Man skulde saa vidt muligt søge at holde Tungen lige i Munden, selv naar det drejer sig om denne Lovgivning, og derfor maa jeg hævde, at hvis vi kommer i den Situation før eller senere, at vi ikke kan finde en Læge, der har deltaget i Krigen, og som har de tilstrækkelige videnskabelige Kvalifikationer, saa falder Forudsætningerne for dette Tilsagn bort.

Det glædede mig, at det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Lausten) ikke sluttede sig til den almindelige Kritik af Administrationen. Jeg tror ikke, der vindes noget ved denne Kritik i Tide og Utide af en Administration, der har saa vanskelige Forhold at arbejde under som Invalidenævnet og Invalideraadet, men som jeg sagde før, agter jeg at tage en Forhandling op med begge disse Institutioner vedrørende specielle Klagepunkter, der er fremdraget i Folketingsudvalget.

Jefsen Christensen: Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at jeg insinuerede ikke, at han havde skrevet den paagældende Artikel i „Krigsinvaliden“. Jeg insinuerer overhovedet aldrig. Men der stod ganske vist i den paagældende Artikel, at det var den højtærede Minister, som havde sagt det, og derfor var det, jeg vilde give Ministeren Lejlighed til at sige det, han udtalte nu, at han i dette Tilfælde kun havde Grund til at takke Landstingets Udvalg for dets Arbejde og erkender, at der ikke i Landstinget var sket en Forringelse, tværtimod en Forbedring, af det Lovforslag, der var fremme i 1932.

Da vi for lidt siden diskuterede Forslaget om Forfatningen her i Tinget, sagde den højtærede Finansminister: Vis mig din Tro af dine Gerninger. Jeg mener, at hvilke Ytringer der end kan være faldet, saa er det faktiske Forhold dette, at

vi i 1932 lavede en Lov for Krigsinvaliderne og for de faldnes efterladte i de sønderjyske Landsdele, der havde Tilslutning fra alle Partier, ogsaa fra den højtærede Socialminister, og det var bare det, jeg ønskede at fastslaa ved denne Lejlighed. Naar den højtærede Minister saa sagde, at i dette Tilfælde kunde han fritage det høje Landsting, men at der paa andre Omraader var Grund nok til at rette Anklage mod Landstinget, vil jeg hellere vende det om og sige: Der rettes saa mange svævende og uretfærdige Beskyldninger mod Landstinget, saa i de Tilfælde, hvor man konkret kan faa fat paa dem og tilbagevise dem, maa man benytte Lejligheden dertil.

Lausten: Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at selvfølgelig maa alle lægelige videnskabelige Kvalifikationer være til Stede, men naar de er til Stede, og naar Ministeren ogsaa her fra Talerstolen har sagt, at der var Udsigt til, at en saadan Mand i Øjeblikket kunde findes, saa mener jeg, at det set fra Krigsinvalidernes Synspunkt er et Fortrin, at han har den — jeg ved ikke, om man kan sige — yderligere Kvalifikation, at han har været med i Krigen; det ser i Krigsinvalidernes Øjne ud som en Kvalifikation mere. Derfor gentager jeg, at det Punkt vil af Krigsinvaliderne blive betragtet som den bedste af alle de Ændringer, der her er vedtaget.

Socialministeren (Steincke): Jeg vil sige til Venstres ærede Ordfører, at jeg ikke har læst den Artikel, saa jeg ved ikke, hvad der staar i den, men det er meget muligt, at jeg ved en eller anden Lejlighed over for en Deputation fra Krigsinvalidforeningen er kommet med en Udtalelse over for et eller andet Krav fra den Side om, at jeg ikke mente, at jeg kunde faa Landstinget til at gaa videre. Jeg ved det ikke, det er meget muligt, men jeg har ikke tænkt paa deri at lægge noget som helst om, at Landstinget ikke i 1932 hjalp mig, hvad det kunde, for at gennemføre det Forslag, som dengang var fremme.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at han aldrig havde gjort sig skyldig i at fremsætte Insinuationer, hvilket glæder mig. Jeg maa samtidig slaa fast for at vise, at jeg ogsaa er et godt Menneske, at jeg aldrig nogen Sinde gør mig skyldig i svævende Beskyldninger over for Landstinget. Det har jeg nemlig ikke Grund til, for jeg har meget haandfaste Beskyldninger.